20/01/2021

Η εξόδιος ακολουθία του Ηγούμενου της Ι.Μ. Σταυροβουνίου

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Πραγματοποιήθηκε χθες Τρίτη 19 Ιανουαρίου 2021 με την προσήκουσα σεμνότητα, η Εξόδιος Ακολουθία του Μακαριστού Γέροντος Αθανασίου, ο οποίος εκοιμήθη πλήρης ημερών, σε ηλικία 95 ετών, διατελέσας Μοναχός της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου για πάνω από 80 έτη και Ηγούμενος από το 1982.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Εκοιμήθη ο ηγούμενος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου

Ο Μητροπολίτης Κιτίου κ.κ. Νεκτάριος στον Επικήδειο Λόγο του ανέφερε μεταξύ άλλων τα εξής:

“Ὁ μακαριστός Ἡγούμενος Ἀθανάσιος γεννήθηκε στό χωριό Ἄσσια στή Μεσαορία. Ἦταν ὁμοχώριος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ, τόν ὁποῖο ὑπερβαλλόντως εὐλαβεῖτο καί τιμοῦσε. Οἱ γονεῖς του, γεωργοί, ἄνθρωποι ἁπλοί

καί φιλόθεοι. Ἐτελειώθησαν καί οἱ δύο διά τοῦ μοναχικοῦ σχήματος. Προτοῦ ἀκόμα ἐνηλικιωθεῖ ὁ ἔφηβος Ἀνδρέας (αὐτό ἦταν τό ὄνομα πού ἔλαβε στή βάπτισή του), ἄναψε μέσα στήν ἀγαθή ψυχή του ὁ πόθος τοῦ μοναχισμού. Ὁ Θεός ὁδήγησε τά βήματά του στό εὐλογημένο Κοινόβιο τοῦ Σταυροβουνίου. Ἦρθε στό μοναστήρι μέ ἐφόδιο τήν ἁπλότητα καί τή λαϊκή πίστη του, πού κληρονόμησε ἀπό τούς γονεῖς του καί τήν ἐκκλησιαστική παράδοση τοῦ χωριού του. Σάν δέντρο ῥίζωσε ὁ γέροντας Ἀθανάσιος στό μοναστήρι τῆς μετανοίας του κάτω ἀπό τή σκιά τοῦ «εὐσκιόφυλλου δένδρου» τοῦ «μακαρίου Ξύλου» τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Ἀπό τά ἐνενῆντα πέντε χρόνια πού ἔζησε ἐπί τῆς γῆς ὁ γέροντας τά ὀγδόντα τά πέρασε στό μοναστήρι. Ἔγινε μέλος μιᾶς ἀδελφότητας μέ ἀγωνιστές, ἀσκητές πατέρες, κληρονόμος καί συνεχιστής τοῦ ἀρχαίου ἀσκητικοῦ μοναχισμοῦ, δωρικοῦ, μέ ἁπλότητα, ὅπως τόν συναντοῦμε στό γεροντικό. Εἶναι μέσα σ’ αὐτό τό περιβάλλον στό ὁποῖο ὁ γέροντας ἔζησε καί ἀγωνίστηκε, πού ἐξυφάνθη ἡ θεοΰφαντος χλαῖνα τῶν ἱερῶν ἀρετῶν του. Πρᾶος, σεμνός καί ξένος ἀπό κάθε μορφή ἄκαιρου ζηλωτισμοῦ ἐκτιμήθηκε ἀπό τούς παλαιότερους πατέρες τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι τόν προέκριναν ὡς κατάλληλο γιά τό ὕψιστο χάρισμα τῆς ἱεροσύνης. Μέχρι τό τέλος τοῦ βίου του διατήρησε ἀμείωτη τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό γιά τούς μακαριστούς γέροντές του, τῶν ὁποίων τους πνευματικούς λόγους πάντοτε διατηροῦσε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Μετά, δέ, τήν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ γέροντος Γερμανοῦ, τό 1982, καί τήν ἐκλογή τοῦ ἱερομονάχου Ἀθανασίου στή θέση τοῦ Ἡγουμένου, ὁ λύχνος «ἐτέθη ἐπὶ τὴν λυχνίαν». …Ὁ γέροντας Ἀθανάσιος ἀπό τήν κορυφή τοῦ Σταυροβουνίου ἔχει ἀποτελέσει πνευματικό φάρο, πού φώτιζε τήν Κύπρο ὁλόκληρη. Ὁ Θεός τόν εὐλόγησε ἐπί τῆς ἡγουμενίας του νά δεῖ τό μοναστήρι του νά ἐπανδρώνεται μέ νέους πατέρες. Ὡς ἐπόμενος τῶν προγενέστερων μεγάλων πνευματικῶν ἀναστημάτων τῆς Μονῆς καί μέ γνώμονα τή γνήσια καί ἀνεπιτήδευτη ἀγάπη καί ταπείνωσή του, νουθετοῦσε καί καθοδηγοῦσε ὄχι μόνο τούς μοναχούς του, ἀλλά καί τά πολυάριθμα πνευματικά τέκνα του, πού ἔφταναν ἀπ’ ὅλες τίς περιοχές τῆς Κύπρου. Πόσοι καί πόσοι δέν βρῆκαν παρηγορία καί ἀνάπαυση κοντά σ’ αὐτόν τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ; Πόσοι ἄνθρωποι δέν ἔφυγαν ξαλαφρωμένοι καί ἀνανεωμένοι μέσα ἀπό τό ἐξομολογητήριό του; Εὔσπλαχνος, ἐπιεικής καί ἀνθρώπινος. Κατά τή διάρκεια τῆς ἐξομολόγησης ἄκουγε περισσότερο καί μιλοῦσε λιγότερο, ἀλλά ὁ λόγος του ἦταν καρπός προσευχῆς. Ὁ γέροντας μιλοῦσε, ὅπως μιλοῦν οἱ τέλειοι. Καί νά μήν ἔλεγε τίποτα, σέ ἀρκοῦσε μόνο νά τόν βλέπεις. «Ἀρκεῖ μοι τὸ βλέπειν σε πάτερ» εἶχε πεῖ κάποτε ἕνας μοναχός στόν μέγα Ἀντώνιο. Στόν μακαριστό γέροντα ἔβρισκε ἐφαρμογή ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου «Τίς σὲ ἰδὼν οὐκ ἠγάπηκε; Τίς δὲ συντυχὼν οὐ γεγλύκαται;».

…..

Τό «ἄκρον ἀντικείμενον τοῦ νοός του», «τὸ μελέτημα τῆς καρδίας του» καί τό

«ἐντρύφημα τῆς γλώσσης του» ἦταν ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καί οἱ Ἅγιοι. Ἀπότοκο αὐτοῦ ἦταν ἡ μεγάλη του ἀγάπη γιά τούς βίους τῶν ἁγίων καί τίς ἱερές ἀκολουθίες. Ἀγαποῦσε πολύ τούς βίους τῶν ἁγίων. Μέχρι τό τέλος τοῦ βίου του, παρόλο που ὁ ἴδιος εἶχε φτάσει «εἰς ἄνδρα τέλειον εἰς μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4, 13), δέν σταμάτησε νά ἐντρυφᾶ στούς βίους τῶν ἁγίων. Τίς ἱερές ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου ἀνελλιπώς παρακολουθοῦσε στό καθολικό τῆς μονῆς. Ὡς ἐπί τό πλεῖστον παρέμενε ὄρθιος ἐπί τοῦ στασιδίου του καθ’ ὅλη τή διάρκεια τῆς ἀκολουθίας. Ἀκόμα καί στίς πιό δύσκολες στιγμές τῆς ὑγείας του ἐπέμενε «ὡς ζηλωτὴς μανικώτατος» νά παρακολουθεῖ καί νά συμμετέχει στίς ἀκολουθίες καί στή Θεία Λειτουργία γενόμενος τύπος ὑπομονῆς, φιλοπονίας καί ἀκρίβειας γιά τούς ὑποτακτικούς του.

…….

Ὁ ἀείμνηστος ἡγούμενος Σταυροβουνίου Ἀθανάσιος ὑπῆρξε μεγάλη Ἐκκλησιαστική μορφή τοῦ αἰῶνα μας. Ἡ προσφορά τοῦ σεμνοῦ καί θεοφόρου αὐτοῦ ἀνδρός στόν μοναχισμό τῆς Κύπρου εἶναι τεράστια. Ὅταν ὁ μακαριστός καί ἐνάρετος ἡγούμενος Σιμωνόπετρας Ἁγίου Ὄρους πατήρ Αἰμιλιανός συνάντησε τόν γέροντα Ἀθανάσιο, εἶπε χαρακτηριστικά «αὐτός δέν εἶναι γέροντας, αὐτός εἶναι Ἀββάς». Ἄς δοξάσουμε τόν Θεό πού ἀνέδειξε καί στήν ἐποχή μας ἀνθρώπους αὐθεντικούς, ταπεινούς, ἀληθινούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, μέ γνήσιο ἀσκητικό φρόνημα, ὅπως τόν ἀείμνηστο γέροντα Ἀθανάσιο. Αὐτό τό πνεῦμα καταλείπει ὁ γέροντας ὡς κληρονομιά καί παρακαταθήκη στούς πατέρες τῆς μονῆς του, πού μέ πολλή ἀγάπη καί αὐταπάρνηση τόν διακόνησαν, ἰδιαίτερα τά τελευταῖα του χρόνια.”